

Een en ander over het Natuurmonument

„De Beer”

(met foto's van de schrijver)

Het vogelreservaat „de Beer” op het eiland Rozenburg, een uitgestrekt natuurmonument van ruim 1300 ha duinen, slik en stranden.

Bij het inzetten van de najaarstrek vormt „de Beer” een belangrijk tussenstation. Boven de honderden meters brede groene stranden heb ik meerdere malen de slechtvalk in het najaar aangetroffen.

Duizenden vogels trekken, gedreven door hun instinct, uit Noordelijke streken en uit onze regionen Zuidwaarts. De kuststreek en het vogelreservaat „de Beer” zijn plaatsen waar wij er het meeste van zien.

Er is bijvoorbeeld aangetoond, dat lang niet de gehele vogelstroom Zuidwaarts gaat, een belangrijk deel is namelijk ook Zuidwest- en Westwaarts gericht. Niet zo vreemd, omdat de temperatuur in de kustgebieden veelal minder ver daalt dan op de grote continenten, waar door het „vastelandklimaat” de temperatuurverschillen tussen zomer en winter veel groter zijn dan in landen, die de invloed van het trager afkoelende zeewater en de warme golfstroom ondervinden.

Hoe die vogeltrek ontstaat is vooralsnog niet geheel opgelost. Biologen geloven niet, dat seizoenverandering daaraan in de eerste plaats schuldig is, omdat menige keer is gebleken, dat tijdens het zonnige herfstweer de trekvogels toch opbreken. Zelfs laat menig vogelpaar zijn late broedsel voor de trek in de steek. Vermoedelijk zijn inwendige biologische processen — hormoonafscheiding — meer debet aan die onweerstaanbare reisdrang. Het laatste woord is hierover nog lang niet gesproken of geschreven.

Op „de Beer” bevinden zich zeer belangrijke broedkolonies van Kluten, Grote sterns, tevens broeden er flink wat Visdiefjes, Dwergsterns en Kapmeeuwen, terwijl er ook een kleine kolonie Zilvermeeuwen geduld wordt.

In geringer aantal vindt men er nesten van Bontbek- en Strandplevier, Scholekster, Bergeend, Wilde eend, Waterral, Bruine kiekendief en van veel soorten kleine zangvogels.

Het nestelen van Porceleinhoen en Baardmees wijst op het belang van „de Beer”.

In heel West-Europa is geen plaats, waar zich zo'n ruim en voedselrijk biotoop bevindt, als juist rondom „de Beer”. Vele andere plaatsen bieden

Bord bij ingang van het vogelreservaat

wel genoeg voedsel, doch zij zijn te gering van oppervlak of zij worden zo sterk door de mens verontrust (b.v. verkeer te land en te water, intensivering van de landbouw, bevolkingstoename), dat ze niet voldoen aan de eisen, die de watervogels t.a.v. nest en veiligheid stellen.

Onze Gewone Zeehond is op „de Beer” bij de Brielse Maas, op de aan diep water grenzende zandbanken, op een afstand van 200 meter waar te nemen. Ik telde groepen van 28 en 42 exemplaren. Zeehonden gaan uitsluitend overdag en bij vloed op jacht naar platvis, haring, ansjovis enz.

De flora is in het vogelreservaat verscheiden. Om er enkele te noemen: bilzenkruid, gele hoornpapaver, parnassia (een glaciaal relict), blauw guichelheil, lamsoor, die in de nazomer het hele terrein roodpaars kleurt en verschillende orchideeën.

Het vogelreservaat is een bezoek overwaard. Wie eenmaal „de Beer” heeft bezocht en verkend, wordt vriend met „de Beer” en zal zich er tegen verzetten als het vogelreservaat op enigerlei wijze zou worden geschonden.

F. VAN OMMEN

Kreek langs de Brielse Maasdam. Hier broeden veel vogels

